

Trouwens, met die organisatie is het feitelijk een rare geschiedenis. Er wordt gekankerd en terecht, o.a. over het aannemen van het personeel. Men moet zich 's morgens melden. Staat men dan met meerdere honderden bijeen, en feitelijk hunkerend af te wachten, of de baas zo goed wil zijn, hen aan te nemen. Het heeft veel weg van een soort slavenmarkt. Alleen de besten en krachtigsten behoren tot de uitverkorenen. De minder sterken en zwakkeren komen eerst aan de beurt, als er zo'n overvloed van werk is, dat men niet anders kan dan ook hen te werk stellen. Van enig systeem, roulering of iets dergelijks is geen sprake. Zo is er nog zo veel, waarover in de haven wordt gekankerd, doch daarbij wordt een voornaam ding steeds weer vergeten. Van alle takken van bedrijf vormen ongetwijfeld de havenarbeiders de sterkste eenheid. Doch dit alleen is niet voldoende. Wil men de diverse misstanden in de haven het meest effectief bestrijden, dan zal men als georganiseerde eenheid op moeten treden. En dan moet men die organisatie zeker niet zoeken in de aftandse vakorganisatie. Dat is juist nog de huidige kracht van de heren havenbaronnen. Ze spelen heel eenvoudig de ene organisatie tegen de andere uit, en daarbij dus ook de arbeiders, die daar nog steeds in georganiseerd zijn. Dit telkens weer gebruikte wapen zal men de heren uit handen moeten slaan, echter zal men tevens de diverse vakorganisaties de gelegenheid moeten ontnemen, de strijd der arbeidersklasse, onze strijd, te gebruiken voor propaganda voor eigen standje.

Neen, kameraden, nog steeds geldt het enig mogelijke recept: zelf die eenheid vormen over alle politieke en vakorganisatie-vormen heen. Zelf de kernen in de bedrijven vormen! Eigen organisatie onder eigen leiding tot stand brengen! De bevrijding van onze klasse kan slechts het werk van ons zelf zijn!

Schone woorden voor vuile dingen.

Het Handelsblad vindt de Bank van Lening toch maar een nuttige instelling. Het wijdt er zelfs een heel artikel aan in het Zaterdagavondblad.

„De lomderd is minder dan ooit een schande, maar blijft een element in ons volkscredietwezen, dat zijn rechtvaardiging vindt in het gladstrijken van plooiën in de financiering van menig huishouden.”

Nu het consumentencrediet geen gunstig onthaal heeft gevonden bij de arbeiders, wordt Oome Jan maar eens aanbevolen. Met hem zijn we wat meer vertrouwd. Zou hij ook de zorgpimpels kunnen gladstrijken?

De staking bij de meelfabriek „De Sleutels”, te Leiden.

Voor de tweede maal, binnen een tijdsverloop van vijf weken, heeft het personeel van de N.V. Meelfabriek „De Sleutel” v. h. Koster en Co., zich genoodzaakt gezien het werk neer te leggen. Aldus de aanhef van het manifest, dat door het personeel van bovengenoemd bedrijf onder de bevolking van Leiden is verspreid. De reden van het conflict is als volgt.

Het personeel van dit bedrijf is in de derde gemeente-klasse geplaatst, omdat dit bedrijf in een derde bedrijfsgroep is gerangschikt. De lonen in de textiel en conservenfabrieken zijn hoger door premie tarief- en prestatielonen. Van werkgevers zijde in de maal-industrie is steeds betoogd, dat in hun bedrijf zo iets niet mogelijk is. Vandaar de eis der arbeiders om van de derde Gemeente-klasse in de tweede te worden geplaatst. Van het moment af, dat er onderhandelingen gevoerd zijn, over het totstandkomen van een collectieve arbeidsovereenkomst, is door de arbeiders voortdurend gewezen op deze grote onrechtvaardigheid, welke door de hoofdbesturen van de organisaties ten volle is erkend. Om echter hun goede wil te tonen, hebben de arbeiders in de ondertekening van dit contract toegestemd, onder voorbehoud, dat na de ondertekening van de overeenkomst de kwestie van de tweede klasse opnieuw een punt van bespreking zou worden tussen de organisaties. Directie, Stichting van de Arbeid en het college van Rijksbemiddelaars. Bijna anderhalf jaar werden de arbeiders van het kastje naar de muur gestuurd, zonder enig resultaat. Toen ongeveer vijf weken geleden, uit protest over het bedrog tegenover de arbeiders gepleet, het werk werd stilgelegd, is hun opnieuw beloofd, dat binnen veertien dagen getracht zou worden een oplossing te vinden. Van enige tegemoetkoming was echter geen sprake. Dit maakte aan het geduld van deze arbeiders een einde. Dinsdag 13 Mei hebben de arbeiders opnieuw het werk neergelegd om de heren aan het verstand te brengen, dat ongeveer vijf weken geleden door de Directie en andere instanties een helofte is gedaan, welke niet is vervuld.

De arbeiders van bovengenoemd bedrijf hebben door middel van hun manifest de arbeidende bevolking van Leiden opgeroepen om solidair te zijn met hun strijd en op de steunlijsten te tekenen, welke door de stakers aan huis worden aangeboden. Deze steunactie is een groot succes. Een aantal studenten, voornamelijk jongens van de Handels Hogeschool uit Rotterdam, en enkelen uit Delft hebben gemeend zich voor het smerige onderkruiperswerk te moeten lenen. Maar

de meesten kregen er al spoedig genoeg van toen zij ondervonden, wat voor zware lichamelijke arbeid zij moesten verrichten. Een poging om Leidse studenten voor dit onderkruiperswerk te rotselen, had geen enkel resultaat.

Op 16 Mei zijn de bedrijfskernen van vrijwel alle bedrijven in Leiden bijeen geweest om hun houding te bepalen, in verband met deze strijd. Deze kernen uit de bedrijven vertegenwoordigen de arbeiders van alle vakorganisaties. Van een sympathiestaking werd afgezien, omdat het aantal onderkruipende studenten zeer sterk was afgenomen.

In het manifest, door de stakende arbeiders verspreid, komt onder meer tot uitdrukking, dat deze staking geen „wilde” staking is.

De vakbonden te Leiden kunnen of willen deze strijd niet steunen, omdat hun opvattingen volkomen passen binnen het raam van de kapitalistische, geleide economie. Door het aanvaarden van deze plan-economie, komen deze vakbonden onherroepelijk tegenover de strijdende arbeiders te staan. Het afsluiten van collectieve arbeidsovereenkomsten, heeft geen enkel doel, dan de bedrijfsvrede te handhaven.

Men wil daarmee de samenwerking van uitbuiters en uitgebuit bevorderen. Zij hebben tot taak de godsvrede in het bedrijf te handhaven. Voor de vrijmaking van de arbeidersklasse uit de loonslavernij, zijn zij een grote hinderpaal. Wat ons in deze strijd verheugt, is de zelf-activiteit van deze arbeiders en de solidariteit van de arbeidende bevolking van Leiden. Dat deze strijdende arbeiders hun actie niet als „wild” beschouwen, is van minder belang. Een feit is, dat de vakbonden deze strijd niet kunnen steunen, gebonden als zij zijn aan het collectieve contract, wat door de arbeiders in hun manifest wordt toegegeven.

Voor het eerst hebben deze arbeiders de ideologie van de vakbonden doorbroken en hebben de strijd zelf onder eigen leiding in handen genomen.

Zij zullen moeten begrijpen, dat alleen uitbreiding van deze strijd en klasse solidariteit in staat is, met succes tegen de uitbuiters te strijden. Over het verdere verloop van deze strijd zullen wij onze lezers op de hoogte houden.

Trotz alledem.

3e Verantwoording nagekomen gelden. Lijst 36 f 7.70, Lijst 37 f 5.50, Lijst 39 f 1.—, Lijst 41 f 6.25. T. U. te A. f 25.— Vorige opgave f 184.10. Totaal f 229.55

14 JUNI 1947

PRIJS 15 CENT

7e Jaargang No. 24

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur:
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.95 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te Afdam

HET GRENS-INCIDENT.

Het is niet meer juist om te zeggen, dat de oorlog de voortzetting van een politiek, met andere middelen is. De werkelijk toestand van heden wordt veel beter gekenschetst door te zeggen, dat de gehele politiek door de oorlog beheerst wordt. Sterker, zij is niet anders dan een grote algemene oorlog, die op elk terrein van het maatschappelijk leven wordt gevoerd, die er op uit is, de tegenstander te overwinnen om hem te onderwerpen, of als dat niet mogelijk blijkt, hem te vernietigen. De oorlog begint niet pas als de militaire wapenen en vernietigingsmiddelen spreken. Als wij deze stelling als juist erkennen, dan weten wij ook, dat na het mislukken van de U.N.O. (de organisatie van de Verenigde Naties) de oorlog tussen de twee grote machten, die na de tweede wereldoorlog de wereld beheersen, tussen Amerika en Rusland, begonnen is.

De conferentie der ministers van buitenlandse zaken in Moskou was een laatste poging om met Rusland tot een overeenkomst te komen, wezenlijk om een grondslag te leggen voor de verwerking van de beoogde internationale organisatie der Naties. Zij is mislukt, moest mislukken, zoals wij reeds vooruit hadden gezegd.

Zonder veel tijd te verliezen is door Amerika met de opbouw van het strijdfront begonnen. De eerste openlijke stap was de militaire steunverlening aan Griekenland en Turkije, begeleid door de opzienbarende rede van Truman, waarin de bestrijding van het communisme werd geproklameerd. Toen kwam de propaganda voor de verenigde staten van Europa, die spoedig tot een eis werd. Morgen zal het een ultimatum zijn: treedt toe tot het westelijk strijdfront of anders geen dollarhulp. Er is geen keus, want neutrale landen worden in deze strijd niet geduld.

Ondertussen zit de tegenstander achter het stalen gordijn niet stil. Ook de machthebbers in Moskou weten, dat zij vechten moeten en zij beginnen de strijd, door in versneld tempo hun eigen systeem van beheersing te brengen in die landen, welke in hun machtsbereik liggen. De gebeurtenissen in Hongarije en, volgens

de laatste berichten ook in Bulgarije, zijn daarvan een sprekend voorbeeld.

Hongarije is een grensland, tussen het Sovjet-systeem en het democratisch kapitalistisch bewind. Met het binnenvallen van de Russische troepen is het particuliere bezit en de functie van het privaat-kapitaal niet verdwenen. Wel kregen de vakverenigingen, de organisaties der kleine boeren en de communistische partij meer invloed op de staat en zijn wetgeving. Tot een algehele aantasting van het beschikkingsrecht der private kapitalisten is het niet gekomen. Zolang het nog niet uitgemaakt was, dat er gevochten moest worden tussen democratisch kapitalisme en sovjetsysteem, trachtte men ook in Hongarije tot een compromis te komen.

Sinds de opmars van het Amerikaanse strijdfront begint ook Rusland zijn krachten, waarover het kan beschikken, te organiseren. Daarbij worden de rechten en het bezit van het private kapitaal op zij gezet. Deze worden, als in strijd met het staatsmonopolie van het sovjet-systeem, gelijkwideerd.

Maar de rechten van het private kapitaal zijn even zo vele steunpunten van het democratische-kapitalistische strijdfront; hun likwidering vormt het eerste incident tussen de opmarcherende strijdmachten.

Wie de rechten van het niet-eenzelfde betekenis heeft, als het bekende incident tussen Japan en China, dat het begin was van de Chinees-Japanse oorlog?

Het Russische optreden geschiedt ook in Hongarije, volgens zijn eigen methode.

Kort geleden werd de leider van de Boerenpartij Kovacs door de Russen gearresteerd, onder de beschuldiging van voorbereiding van een staatsgreep en „spionnage”. Toen kwam plotseling het bericht, dat Kovacs onder eede bezwarende verklaringen had afgelegd, tegen

meerdere leden van de regering Ferenc Nagy. (Kovacs bevindt zich nog in hechtenis.) De premier Nagy bevond zich in Zwitserland en weigerde, toen hij er toe werd opgeroepen, naar Boedapest terug te keren. Ondertussen is door Dinnyes, de leider der kleine boerenpartij, een nieuwe regering gevormd. Alle Hongaarse diplomaten werden teruggedroepen, maar verscheidenen o.a., die in Zwitserland, Engeland en Amerika, weigerden te gaan, daar zij de wettelijkheid der huidige regering ontkennen.

Er is verder niets bekend geworden over de spionage van Kovacs en van de leden der nu afgezette regering; ook niet ten gunste van welk land, of tegen wie ze werd bedreven. Trouwens „bekenntnissen” en politieke processen hebben bij de Russen een eigen betekenis. De bekenntnissen aan de lopende band, in de processen tegen de oud-communisten Sinovjev, Radek e.a. voor de oorlog, zijn nog in ons aller geheugen en ook nog de methoden, die werden toegepast, om tot zulke bekenntnissen te komen. Men doet dan ook geen moeite om ook maar iets over de bezwarende verklaringen mede te delen; dat wordt later wel eens afgehandeld, en heeft dan waarschijnlijk geen betekenis meer. Van belang is alleen, dat een nieuwe regering is gevormd, die een nieuwe politiek gaat voeren. De banken werden onder staatstoezicht geplaatst, een hoge belasting op kapitaal, dat zich sinds 1940 gevormd heeft, is afgekondigd, en het vermogen van personen, zoals de afgezette ministerpresident, neemt de staat in bezit, terwijl hun grondbezit onder de kleine boeren zal worden verdeeld. In deze eerste drie maatregelen komt het kenmerkende der nieuwe politiek reeds naar voren. Als reactie volgde een stormloop op de spaarbanken. Duizenden geldbeleggers vragen hun tegoed op, omdat ze aantasting van hun kapitaalbezit door de staat vrezen. De afgezette ministerpresident, verschillende diplomaten en andere vooraanstaande personen, die verdacht worden van spionage nemen de wijk naar het buitenland, of keren niet naar Hongarije terug. Hun spionage was blijkbaar niet anders, dan dat zij voorstanders waren van een politiek die het kapitaalbezit wil beschermen en die daarbij haar rugge-

Uit de inhoud:

1. Oorlogsdreiging en strijd.
2. Het heilige Rusland.
3. Stakingen in Frankrijk.

Oorlogsdreiging en strijd.

DE DREIGING.

De wolk, die ontstaan is door het werpen van een atoombomb op Bikini, is nu al zes maal rondom de aarde gedreven, en niemand weet waar en wanneer hij zal neerdalen, en met welk gevolg. Aldus een persbericht.

Een grotere dreiging, waarvan ook niemand nog precies weet te zeggen, wanneer die tot werkelijkheid zal worden, maar waarvan we de gevolgen ons maar al te goed kunnen voorstellen, is de in voorbereiding zijnde derde wereldoorlog. Als de machten, die naar deze wereldstrijd drijven, hun gang kunnen gaan, zal de mensheid er niet aan kunnen ontkomen.

De partijen, die in deze strijd tegenover elkaar zullen staan, n.l. het Russische staatskapitalisme en het Amerikaanse grootkapitaal, zijn op alle mogelijke manieren bezig, hun posities in te nemen en die zo sterk moegelijk te maken. Beliden werken koortsachtig aan de uitbreiding en vervolmaking van hun militaire apparaat. Bij de bezetting van Duitsland ontstond een ware, wilde strijd onder de rivalen, wie van hen het eerst de hand kon leggen op de meeste atoom en andere geleerden, die bewezen onder Hitler, de nodige bijdragen tot de wapenings-industrie te hebben geleverd. En zoals in Het Parool van 24 Mei uitvoerig wordt uiteengezet, zijn er in Amerika meer dan 600 Duitse geleerden en technici op het gebied van atoom-energie, die thans hun kennis in dienst (moeten) stellen van het Amerikaanse imperialisme. Het blad voegt er aan toe, dat er een sfeer van onbehagen is, overal waar Duitse geleerden aan het werk zijn en dat „de hersens van het Nazi-intellect niet onschade-

lijk konden worden gemaakt." Waarom niet? vragen wij. Omdat het Amerikaanse kapitalisme die hersens veel te goed gebruiken kan.

De Russen laten naar buiten nog niet veel blijken. Maar wie bijv. de film gezien heeft van de 1 Mei-viering in Moskou, welke arbeidersfeestdag opgeluisterd werd door een grootse parade, heeft alvast een voorproefje gehad, van wat het Rode leger alweer betekent.

De Amerikanen treden, zoals we hierboven reeds opmerkten, openlijker, brutaler op. President Truman zorgt zowat dagelijks voor een nieuwe verrassing. Daar is bijv. het bekende voorstel tot steunverlening aan Turkije en Griekenland, waaraan de voorwaarde was verbonden, dat Amerika toezicht zou houden op het gebruik van de verstrekte gelden, hetgeen betekende, dat in de eerste plaats het leger dier beide landen behoorlijk in orde moest gebracht worden, waarbij het voorwendsel werd gebruikt, dat dit diende, om die landen te vrijwaren voor ongewenste inmenging in hun binnenlandse aangelegenheden, door anderen.

Verder heeft de President de goedkeuring van de Senaat verzocht op een plan tot verregaande samenwerking op militair gebied op het Westelijk Halfrond (Noord- en Zuid Amerika). Dit voorgestelde plan beoogt een samenwerking van de verschillende Noord- en Zuid Amerikaanse staten met betrekking tot opleiding van leger- en vlootpersoneel, het op een zelfde peil brengen van de uitrusting van zee-, land- en luchtmacht en het leveren van oorlogsmateriaal van de U.S.A. aan de overige Amerikaanse landen. Daardoor zou de verdediging van het Westelijk Halfrond één geheel vormen, van de Noordpool tot Kaap

Hoorn (Zuidelijkste punt van Zuid Amerika.)

Ook op politiek en economisch gebied trachten beide partijen invloed te krijgen en de kleinere landen van zich afhankelijk te maken. De verschillende Communistische (Stalinistische) groeperingen in diverse staten van Europa, Amerika en elders staan sterk onder invloed van Rusland en worden in dit verband door de heersende machten dier landen meer en meer bestreden. Hetgeen blijkt uit de maatregelen, die bijv. in de Verenigde Staten en sommige landen van Zuid Amerika getroffen worden, om de Communistische propaganda te bemoeilijken of te verbieden.

Op economisch gebied is het vooral Amerika, dat aan zijn hulp, in de vorm van Dollars of export-artikelen, bepaalde voorwaarden verbindt (afname van speciale goederen, bijv. wapeningsmateriaal, en bepalingen in verband met rente vergoeding en aflossing van geleende kapitalen), en op die wijze de kleine of minder machtige staten (Engeland, Frankrijk) in een afhankelijke positie plaatst.

En ten slotte kunnen we nog als algemeen-symptoom van de oorlogsdreiging noemen de, op het budget van elk land voorkomende ontzaglijke sommen voor militaire uitgaven, die, om een voorbeeld te noemen in ons land, een kwart van onze laatste begroting bedroeg.

DE REACTIE.

Misschien even erg als de dreiging van de wereldramp, is de houding, die de mensheid, over het algemeen, tegen over deze vernietiging-in-de-naaste-toekomst, aanneemt. Men begint zo langzamerhand de komst van de derde wereldstrijd als vanzelfsprekend te beschouwen. De berichten, omtrent de voorbereiding, worden met een zekere berusting gelezen.

dat als sowjetsysteem wordt aangeduid.

Truman is de typische vertegenwoordiger van de heersende bourgeoisie. Wanneer hij de toestanden onder het Russische systeem verschrikkelijk vindt, vertolkt hij de gevoelens van zijn klasse. Zij, die door generaties heen opgeklimmen zijn tot een macht, waarin zij, door de beschikking over miljoenen, ja, miljarden dollars, tegelijk het wel en wee van de miljoenen massa's van bijna de gehele aarde in handen hebben, zijn in dit Sovjet-systeem van hun macht ontdaan. In hun plaats komen de nieuwe leiders van de staat, die opgeklimmen zijn als leiders van vakverenigingen, van massapartijen en boerenorganisaties. De Truman's zijn niet van plan hun plaats aan de nieuwe heersers af te staan, want nog nooit is een heersende klasse zonder strijd van het toneel der geschiedenis verdwenen.

In de hoofden van het mensdom heeft de gedachte postgevat, dat er toch niets tegen te doen is, dat het maar gaan moet, zoals het gaat.

Zelfs zijn er, en dat zijn niet weinigen, die zich trachten te wapenen, tegen de komende catastrofe en alweer hamsteren, levensmiddelen, die niet aan bederf onderhevig zijn, of artikelen, zoals lucifers, zout, waarmee ze, volgens hun zeggen, van alles bij de boeren kunnen ruilen.

Anderen sluiten willens en wetens de ogen voor het gevaar. Ze leven er maar op los. „Na ons de zondvloed" denken ze. Het zal hun tijd wel uitduren!

Hoogstens wordt door goedwillende lieden, die zich iets meer realiseren, wat het zo nabije gevaar betekent, de mensheid gewaarschuwd, in vage termen als: „zich bezinnen, op wat hun te wachten staat", of dat „voor God geen kansloze tijden bestaan". Maar wat dat nu eigenlijk inhoudt, weet de grote massa niet, interesseert hen ook niet. Daar hebben ze geen houvast aan en dus gaan ze ook daar schouderophalend aan voorbij.

DE AFWEER.

Maar deze wijze van reageren op wat er boven ons hoofd hangt, mag en kan niet de houding zijn van hen, die iets meer weten van de oorzaak van de komende wereldbotsing. Die beseffen, dat de ontwikkeling van de verhoudingen in het kapitalisme tot deze botsing moeten leiden. Voor hen moet het duidelijk zijn, dat de strijd om de wereldheerschappij ten slotte moet voeren tot een uitbarsting, waarvan in het gunstigste geval één wereldmacht, doch, zoals wij het zien, naar alle waarschijnlijkheid de ganse mensheid het slachtoffer zal worden.

Tenzij..... Tenzij wij, met alle kracht, die in ons is, ons keren tegen lauwerheid, ongelooft, het „laat maar waaien" idee, het gevoel van onmacht tegen dat alles, wat het mensdom overheerst.

En daarbij kunnen wij wijzen op tijden en gebeurtenissen, waarin de wereld in een even hopeloze toestand verkeerde, maar waarin, al was het soms zwak en onvoldoende, toch ook het verzet tegen het z.g.n. „onvermijdelijke" ontstond en groeide.

In dit verband wijzen we op het begin van de Russische revolutie, waarbij de, in ellendige omstandigheden verkerende massa's, zich onstuimig keerden tegen de eeuwenlange onderdrukking van grootgrondbezitters, kapitalisten en een regeersysteem, dat het volk in de ergste slavernij hield.

We noemen Duitsland, in de twintiger jaren, waar de massa's zich in grootse bewegingen verhieven en een werkelijke bedreiging vormden voor het heersende stelsel.

We kunnen wijzen op de tegenstand, in ons eigen land, tijdens de bezettingsjaren. Wie dacht er in de eerste maanden aan, zich tegen het machtige Duitse militaire apparaat te keren? Maar toen de spanning hoger werd en ten slotte een

uitlaat vond in de Februarie-staking, toen keerde de moed en het zelfvertrouwen bij ontelbaren terug. Van dien stonde aan begon het verzet vaster vormen aan te nemen, wist men wegen en middelen te vinden, om de onderdrukker in de wielen te rijden, hem op alle mogelijke manieren afbreuk te doen.

En zoals het bij ons was, was het ook in Noorwegen, België, Frankrijk en andere landen. Overal brak na kortere of langere tijd het gevoel baan, dat er wel wat tegen onderdrukking en terreur gedaan kon worden, dat er honderden verschillende wijzen waren, de overheerser in zijn strijd te bemoeilijken of die te belletten.

En laten we niet vergeten, hoe het in het verre Oosten gesteld is. Hoe ook daar het z.g.n. onmogelijke werkelijkheid is geworden. Hoe ook daar de „onwetende" inlanders het juk van zich afschudden en tegenover het hun dreigende geweld hun moderne afweer stelden. Ook zij zijn zich bewust geworden, dat de toestand, waarin zij verkeerden, niet voort kon gaan. Ook zij hebben vertrouwen gekregen in eigen kracht.

En eindelijk willen we nog de eerst kort geleden plaats gehad hebbende stakingen en demonstraties van het Roerproletariaat in het geheugen terug roepen, toen een tot wanhoop gebrachte bevolking zich niet meer bedwingen kon en, met een langzame uithongering in het vooruitzicht, zich om niets en niemand meer bekommerde, doch, de bezettingsdwang trotserend, de straat op ging.

Op de gebeurtenissen in China heeft ons blad in een serie artikelen reeds het licht laten vallen. Kort saamgevat, kunnen we zeggen, dat ook daar de bewustwording van het boeren- en industrie-proletariaat langzaam begint door te breken en dat allerwegen verzet tegen uitbuiting en terreur wordt aangetroffen. Hoe zal nu de houding zijn, die wij moeten aannemen tegen de onverschilligheid, tegenover het, door de onophoudelijke, op alle mogelijke manieren gevoerde oorlogspropaganda, murw gemaakte mensdom?

Alleteerst zullen wij zelf duidelijk moeten beseffen, dat een oorlog alleen maar gevoerd kan worden, indien wij, dat is de arbeidersklasse, er aan mee werken. Dat dus onze dagelijkse propaganda er op gericht moet zijn onze medearbeiders voortdurend weer aan het verstand te brengen dat wij, in elk opzicht, de medewerking aan een toekomstige slachting weigeren. Openlijk weigeren, als het kan. Bedekt, in elke vorm van sabotage, als met moet.

„Heel het raderwerk staat stil, Als Uw machtige arm het wil!" Onze heersers wisten dat heel goed en konden het ons, via de Engelse zender, ook precies vertellen, toen voor hun zaak het nodig was, het spoorwegverkeer in ons land stop te zetten.

Ieder verzet, elke staking, die de voortgang van het proces naar een geweld-

dadige uitbarsting vertraagt, is een gewonnen stap.

Maar daarnaast is verheldering van inzicht, is klaarheid brengen in het bewustzijn een taak van even groot gewicht.

Wij moeten dus zonder ophouden, telkens weer, trachten onze zienswijze op het wereldgebeuren aan anderen duidelijk te maken en tevens, waar en wanneer wij kunnen, hen betrekken in onze strijd. Die zal niet gemakkelijk zijn. Wij vechten feitelijk met onze rug tegen de muur. Maar waar het alternatief is: de totale vernietiging of de uiteindelijke overwinning der arbeidersklasse, kan de keuze niet moeilijk zijn.

Wat ons opviel.

Aan de „Socialist Leader", het blad van de Onafhankelijke Socialisten in Engeland, ontleen we het volgende:

Een les in Democratie.

Joseph Wagner, Duits anti-fascist en redacteur-buitenland van de „Hamburger Echo" heeft een bezoek gebracht aan Engeland, daartoe in staat gesteld door de Engelse regering.

Dat bezoek is een onderdeel van een plan, de Duitsers kennis te laten maken met de Engelse Democratie en het Engelse politieke stelsel.

Wagner bezocht ook het Labour Congres in Margate en de gastheren hadden hem in een uitstekend hotel (het Burlington hotel) ondergerocht. Bij zijn vertrek verzocht hij de eigenaar hem iets te willen geven, om zijn vrienden te tonen en op die wijze hun het hotel te kunnen aanbevelen.

Hij ontving een keurig geïllustreerde kaart, waarop alle voordelen van een verblijf in dat hotel stonden opgesomd; slechts betreunde de directie het, dat honden niet konden worden toegelaten.

Maar wie schetst zijn verbazing, of liever zijn evrontwaardiging, toen hij de laatste regel van de kaart las, die luidde: „Gentiles only accommodated".

hetgeen we in onze bezettingstijd zouden hebben vertaald door:

„Alleen voor Ariërs".

Als men nu weet, dat Wagner, die zoals het Engelse blad schrijft, een record heeft als anti-fascist, gedurende 12 jaar getuige is geweest van de Nazi-praktijken in verband met de Joden, dan is het te begrijpen, dat zijn geloof in de Engelse Democratie een ernstige knauw heeft gekregen en zijn bezoek aan Engeland niet bepaald bevorderlijk is geweest voor zijn democratische opvoeding.

steun vindt in de Westerse landen, voornamelijk in Amerika.

Prompt heeft dan ook Amerika op de gebeurtenissen in Hongarije gereageerd. Onmiddellijk werd het Amerikaanse crediet voor Hongarije, voor het aankopen van z.g.n. surplusgoederen, geblokkeerd. Als tweede stap werd de Russische voorzitter van de geallieerde bestuursraad te Budapest verzocht aan de Amerikaanse vertegenwoordiger in die raad, copieën van alle documenten enz. te overhandigen, die tot het aftreden van premier Nagy hebben geleid.

Tot zover de op heden bekende stappen der Amerikaanse regering. Hoe de leidende staatslieden in Washington er verder over denken, blijkt wel uit de persberichten, volgens welke president Truman de gebeurtenissen in Hongarije „schandelijk" en de gevolgen hiervan „verschrikkelijk" noemt. Men wil ook een volledig onderzoek instellen en nieuwe stappen zullen volgen.

DE GROEIENDE STAKINGS- BEWEGING IN FRANKRIJK.

Sedert de spontane staking bij de Renault-fabrieken in Parijs is er een stroom van stakingen en hongerdemonstraties over Frankrijk gegaan. Het uiterst lage loonpeil, de in weerwil van de akte tegen de maximum prijzen, (een akte voor een verlaging van 10 pCt, op de levensmiddelen prijzen), gestadig stijgende levensstandaard en ten slotte het gebrek aan de meest noodzakelijke levensmiddelen, voornamelijk brood, waren voldoende aanleiding voor massa actie.

Deze massa bewegingen hebben nog lang niet de omvang van de massale stakingsgolven van Juni 1936 bereikt. Toen waren verscheidene honderdduizenden arbeiders in staking. Deze, tot nog toe grootste stakingsbeweging in Frankrijk, werd door de, onder socialistische leiding staande Volksfront-regering, met ondersteuning van de Stalinistische Partij en van de Vakverenigingen, doodgedrukt. Dit smoren van de massastaking van 1936 was de voorwaarde voor de succesvolle mobilisering van de arbeidersmassa's in de oorlog van 1939.

Gedurende de oorlog werd de massa-energie langs nationale banen gevoerd. Tegen het einde van de oorlog ontstond er een reeks van stakingen. Partijen en Vakverenigingen stelden de ongeduldige arbeiders verbetering hunner levensomstandigheden na de oorlog in uitzicht.

Evenwel, na de oorlog heette het: „eerst produceren en wederopbouwen, dan looneisen stellen.“ De nu in de kapitalistische regerings-koalitie zittende Stalinisten, Socialisten en Vakverenigingsleiders beloofden een verbetering van het levenspeil door verhoging der productie.

Nu is de productie door overwerken, tariefarbeid en werken op Zondag aanmerkelijk verhoogd en overtreft gedeeltelijk het peil van voor de oorlog, bijv. in de kolenindustrie, waar naast de Franse mijnwerkers, verscheidene honderdduizenden Duitse krijgsgevangenen, zonder loon, arbeiden. Maar deze gehele productie dient uitsluitend ter ondersteuning van het bankroete Franse imperialisme, van de koloniale expedities in Syrië, Indochina en Madagaskar, van de export tot het verkrijgen van deviezen om daarmee oorlogsmateriaal te kunnen kopen, met een woord, van het alles verslindende militarisme.

Na twee jaren van bedrog en uiterste uitbuiting is de Franse arbeiders een licht opgegaan. Na een reeks van stakingen in de meest verschillende bedrijven — arbeiders bij de filmindustrie, bij de post, bij het krantenbedrijf — die alle door de partijen en vakverenigingen gesaboteerd werden, zijn in Mei 1947 de arbeiders van de Renault fabrieken in staking gegaan. Deze staking is sedert het einde

van de oorlog de belangrijkste gebeurtenis in Frankrijk en betekent een keerpunt.

Tot nu toe waren de arbeiders in de metaal-industrie en kolenmijnen, deze gewichtige categorieën van een industrieland, de burchten van vakverenigingsdiscipline en stalinistische invloed. Bovendien zijn de Renault-bedrijven genationaliseerd. Daarom is het begrijpelijk, dat de politieke en vakverenigingsbureaucraten, die tegelijkertijd de regering vormen, de staking bij Renault van het begin af aan als muiterij tegen de autoriteit van de staat brandmerken. Toen echter de aanvankelijk 1500 arbeiders omvattende staking zich als een lawine tot alle 20.000 arbeiders uitbreidde, toen de bij Renault optredende stalinistische vakverenigingsbureaucraten door de stakers uitgefloten werden, toen het in de eerste dagen door de arbeiders gevormde stakingscomité steeds meer aan invloed won en de verbinding met andere bedrijven opnam, toen veranderden de leiders van het Franse staatskapitalisme hun tactiek.

Om niet voorgoed en volledig hun invloed op de massa te verliezen, namen zij een deel van de eisen van de arbeiders over. De stalinistische ministers verlieten de regering, beschouwden zich echter nog wel als regeringspartij. Hoewel ze gisteren zeiden dat de „staking het wapen van de reactie“ is, ontdekken ze vandaag plotseling, dat „de staking het laatste wapen van de arbeiders“ is, waarmee men echter niet mag spelen. Zo spelen ze ook buiten de regering nog de rol van stakingsbreker.

Maar hier speelt ook de buitenlandse politiek een rol. Sinds de mislukte conferentie van Moskou verwijderd zich de Franse bourgeoisie van Moskou en wendt zich tot Amerika. Tegelijkertijd gaan de Franse stalinisten in de oppositie eerst voor zover het de buitenlandse politiek betreft (Indo-China) en nu onder de druk van de roerige arbeiders, ook in de binnenlandse politieke kwesties. Hun uittreden uit de regering opent nieuwe mogelijkheden voor demagogie onder de massa's. Het gevaar bestaat, dat zij daardoor de sociale energie van de massa tot op zekere hoogte ten behoeve van Moskou uitbuit.

De socialistische partij heeft iedere invloed op de arbeiders verloren. Een sterke minderheid binnen de Socialistische partij drong aan op terugroeping van de socialistische ministers. Echter overwon op een buitengewoon partijcongres, dat gedurende de Renault-staking werd gehouden, de richting Blum-Ramadier, met een kleine meerderheid. Zo offert de soc. partij haar crediet bij de arbeiders aan het belang van de kapitalistische staat.

Er ontwikkelt zich een sterke linkse

oppositie vooral bij de socialistische Jeugd, die de Renault-staking openlijk heeft ondersteund, terwijl de socialistische minister gedreigd heeft de bedrijven te vorderen en de troepen te gebruiken. Een splitsing van de socialistische partij schijnt in de naaste toekomst onvermijdelijk. De vleugel Blum-Ramadier speelt heden dezelfde rol als de neo-socialistische richting Deat-Faure voor de oorlog. Aan de andere kant de „linkse“ richting Pivert.

Gedurende de Renault-staking kon men ook een versterkte invloed van de anarchisten en trotskisten bemerken, die zich aan de geest van de geradikaliseerde arbeiders aanpassen. De stalinistische en socialistische pers was gedwongen, dit linksradicale gevaar openlijk onder het oog te zien. Toch proberen zowel trotskisten als anarchisten de massa-beweging in vakverenigingsbanen te houden. De trotskisten strijden voor de gezondmaking van de stalinistisch-reformistische C.G.T. (die ongeveer 64 pCt. van de arbeiders omvat), de anarchisten, die zich tot nu toe eveneens voor de gezondmaking der C.G.T. beijerden, zijn nu voor de versterking van de C.N.T., die echter nog zeer zwak is.

In deze algemene situatie breekt nu een aantal stakingen uit: gas- en elektriciteits-arbeiders, bakkersgezellen, mijnwerkers, spoorwegaarbeiders enz. In al deze spontaan uitbrekende bewegingen doen socialistische en stalinistische vakverenigingsbonden hun uiterste best om iedere beweging in de kiem te smoren. Dreigingen en beloften, demagogische manoeuvres en pogingen tot intimidatie vertragen en versnipperen nog de altijd weer spontaan opkomende massa-activiteit. Ondertussen wordt de levensmiddelen-voorziening steeds schraler. Zelfs slechter dan in de bezettingstijd. Frankrijk gaat grote klas-sensstrijd tegemoet. De staking bij Renault heeft een nieuwe periode ingeluid.

DE SITUATIE VAN DE STAKING IN DE EERSTE WEEK VAN JUNI 1947.

Spoorwegaarbeiders.

De stakingsbeweging gaat van het Parijse station Gare de Lyon (Zuid) uit. Op 6 juni werd de staking gedeeltelijk onderbroken, ging echter in een reeks van spoorwegbedrijven verder. Een stakingscomité leidde de staking. Op 7 juni had de staking zich over alle Parijse stations verbreid. Slechts de voornaamste levensmiddelen- en melktreinen lopen nog. De ontwikkeling schijnt tot een algemene staking bij de spoorwegen te voeren. De looneisen van de spoorweg-arbeiders zouden volgens Ramadier een verhoogde uitgave van 25 miljoen betekenen.

Bouwvakarbeiders.

Ook de bouwvakarbeiders, bij welke de anarchistische C.N.T. relatief sterker is dan bij de andere categorieën van arbeiders,

Het heilige Rusland.

I.

Inleiding.

De Russische buitenlandse politiek eist tegenwoordig aller aandacht op. Ieder, die zich ook maar heel weinig met de internationale vraagstukken bezig houdt, weet, dat Rusland een zeer belangrijke rol speelt. Het is de grote en enige krachtige tegenstander van het Amerikaanse kapitalisme. De dreiging van een botsing tussen beide machten indertijd, toen wij haar zagen aankomen, als onbestaanbaar geoordeeld door de grote vrede-makers en hun kleine helpers, is thans voor iedereen duidelijk geworden. Maar de oorzaken van die tegenstelling worden zeer verschillend beoordeeld. Sommigen zien het wezen ervan als een conflict tussen „vrijheid“ en onderdrukking, anderen spreken over christelijke beschaving en modern atheïsme, weer anderen menen, dat in het Westen de arbeiders door het kapitalisme onderdrukt worden, terwijl zij in Rusland de macht veroverd en bevestigd zouden hebben. En ieder komt met allerlei argumenten naar voren, welke dan moeten aantonen, dat deze of gene opvatting de juiste is. Mensen, die een kort bezoek aan het land hebben kunnen brengen, vertellen over het „goedmoedige karakter“ van de bevolking, van de haat tegen de Duitsers, van de armoede, die er heerst en van de enorme verwoestingen, welke de oorlog er heeft aangericht.

Toch komen dergelijke reisverslagen zelden of nooit aan een enigszins diepere ontleding van de in het land bestaande verhoudingen toe. En het is toch, naar onze mening, absoluut nodig een beeld te hebben van de binnenlandse situatie, dat ons als het ware een geraamte geeft,

ders, zijn in beweging. Op 6 juni hebben ze 's middags het werk verlaten en met 15.000 man sterk in het centrum van Parijs gedemonstreerd voor hun eisen.

Metaalbewerkers.

De gisting onder de metaalbewerkers gaat verder. Er is een „Go slow“ akte in de Parijse metaalindustrie. Staking bij de automobielfabriek „General Motors“ in Gennevilliers sinds begin Juni. Bovendien stakingen in de hoogovens van Chassés (Isère), in Beaucourt (Belfort), 600 arbeiders van de gieterijen in Straatsburg en in de fabriek van motorfietsen in Macon.

Andere arbeiderscategorieën.

De postbestellers demonstrenen voor het behouden van hun werkkleding. De autobusbestuurders dreigen met staking. De bakkers zullen na een staking van meerdere dagen weer aan het werk gaan. De ambtenaren eisen loonsverhoging.

Al deze bewegingen komen van onder op, worden echter voorlopig nog door de C.G.T. gekanaliseerd.

warabinnen dan die verschijnselen, als de haat tegen de vroegere bezetters, passen. Met andere woorden: Als Marxisten willen wij, voor wij ertoe overgaan de bijzondere verschijnselen te beoordelen, een inzicht verwerven in de algemene grondslagen, waarop zij rusten.

In dit en volgende artikelen willen wij trachten, een, zij het zeer onvolledig, beeld te geven van de ontwikkeling, welke het land doormaakt en van de economische en politieke verhoudingen, zoals deze in de geschiedenis zijn gegroeid. In het licht daarvan zullen wij ons ook bezig moeten houden met de geestesgesteldheid van de verschillende lagen van de bevolking.

Schets van de Russische ontwikkeling tot de revolutie van 1917.

Wanneer wij in West-Europa vragen naar de oorsprong van het kapitalisme, dan vinden wij, dat deze in de Middeleeuwen ligt. Toen vormde zich in de steden een economie, gebaseerd op de productie van waren niet voor eigen gebruik of op bestelling van omwonenden of stadgenoten, maar voor de markt. Dat wil zeggen: Men begon goederen te maken, zonder dat men wist, of ze onmiddellijk verkoopbaar waren. De handel speelde hierbij een grote rol. De kooplieden waren de eersten, die tot een machtspositie kwamen, welke ver uitstak boven die van de andere stadsbewoners. Ze hadden dure schepen, hadden daardoor een monopolie voor het aanvoeren van grondstoffen en voor het verkopen van de door de handwerkers gemaakte producten. In het kader van dit artikel kunnen wij hierop niet nader ingaan, maar uit het bovenstaande blijkt reeds voldoende, dat de steden het centrum werden van een zich ontwikkelend kapitalisme. Later, toen de grote uitvindingen (stoommachine enz.) de moderne industrie deden opkomen, was de basis hiervan aanwezig.

In Rusland heeft men ook een begin van vroeg-kapitalistische ontwikkeling gehad. De steden Kijev en Nowgorod zijn al vroeg centra van een zeer belangrijke handel geweest. De eerstgenoemde plaats werd echter door de Tartaren (Mongoolse indringers uit Azië) veroverd, de tweede werd enige eeuwen later door de grootvorsten van Moskou bezet, die de macht van de burgerij braken en de handel belemmerden.

Rusland was en bleef een feodaal land, in die zin, dat de adel, de geestelijkheid en de grootvorsten (die later de titel tsaren of keizers kregen) de macht in handen hadden. Een verschil met West-Europa was ook, dat de vorsten van Rusland de adel vrijwel geheel in hun macht wisten te brengen, zonder dat zij daarvoor aan andere standen concessies behoeften te doen. Immers, een stedelijke burgerij was er praktisch niet. De adel werd steeds meer een hofadel, dat wil

zeggen, hij was volkomen afhankelijk van de vorst. Ook zij, die in vaak verwoestte streken op hun landgoederen woonden, waren aan hem onderworpen en zij konden er niet aan denken zich tegen de wil van de almachtige tsaar te verzetten. Samen met hem deelden zij in de vruchten van de heerschappij.

Eeuwen lang leefde het land in een soort heilige afzondering van het Westen. In het Oosten zochten de tsaren hun gebied uit te breiden en zij deden dit met succes. Eerst Peter, bijgenaamd de Grote, begreep het belang van een beter contact met de landen om de Noordzee, waar handel en bedrijf tot grote rijkdom leidden. Peter vocht tegen de Zweden, die het grootste deel van de Oostzee beheersten, en stichtte het „venster naar het Westen“, het naar hem genoemde Sint Petersburg (thans Leningrad). Een zijner opvolgers, Katharina II, maakte grote delen van het Poolse rijk buit en breidde Ruslands macht ook naar de Zuiden sterk uit.

De inval van Napoleon en de daaropvolgende inmenging in de Europese zaken door de Russische tsaar versterkten het contact met die landen, waar thans de moderne industrie tot ontplooiing kwam.

Maar het „heilige Rusland“ bood weerstand aan al die nieuwigheden, die ertoe leidden, dat de macht van de door god gestelde heersers niet meer gerespecteerd werd. Een land zonder bourgeoisie, beheerst door de adel, de geestelijkheid en de tsaar, kon op eigen kracht niet tot de moderne ontwikkeling komen.

Tegenover het opdringen van een nieuwe productiewijze en een nieuwe maatschappelijke orde is echter elke muur, hoe dik ook, niet bestand. Zo kon men in Rusland de ontwikkeling wel sterk remmen, maar het was onvermijdelijk, dat bepaalde „duivelskrachten“ toch doordrongen. Er kwamen spoorwegen, er kwam ook industrie. Grotendeels was dit alles in handen van buitenlanders. Een enigszins krachtige eigen bourgeoisie ontstond niet. En het oude uitbuitingssysteem bleef bestaan. De heersende groepen in Rusland leefden nog steeds van de opbrengst van de arbeid van de boeren, die nog altijd voor het grootste deel lijfeigenen waren, dat wil zeggen geheel de heer toebehoorden. De landbouwmethoden waren ontzettend primitief.

Omstreeks 1860 werd de lijfeigenschap der boeren afgeschaft.

Rusland moest tot op zekere hoogte het Westen navolgen, op straffe van ondergang als zelfstandige macht. En daartoe moesten bepaalde concessies worden gedaan. Daar kwam nog bij, dat nieuwe luxe, product van de Westerse industrie, duur was voor de heren van de adel. Zij hadden geld nodig. Zij werden gedwongen het kapitalisme toe te laten, wilden zij zelf zijn vruchten mede genieten. Zo werden de nu „vrije“ boeren verplicht hun schulden (wegens de vrijlating) aan de heren in geld uit te betalen. Ook pachtten zij hun land. De feitelijke toe-

stand, waarin zich de boeren bevonden, was zo mogelijk nog slechter dan vroeger. De pachten en de schulden eisten een enorm deel van de opbrengst van hun arbeid. Verbeteringen in de methoden van bebouwing was uitgesloten, zo lang er geen geld beschikbaar was om b.v. moderne werktuigen te kopen en scholen te bezoeken.

Het overgrote deel der boeren, werkend in uiterst kleine bedrijven, leefden in de ellendigste omstandigheden. De ontevredenheid was groot. Doch zelden in de geschiedenis slaagde de boer erin om uit eigen kracht zich te bevrijden van maatschappelijke onderdrukking en nooit is dit blijvend gelukt. De boeren, die voor eigen behoeften en vrijwel niet voor de markt produceerden, konden niet tot een eensgezind optreden komen. Het cement dat hen moest samenvoegen, kon alleen in een verbondenheid in de productie liggen, en deze was niet aanwezig. Elk boerengedezin was een maatschappij op zichzelf. De kleine Russische boer had een bondgenoot nodig, die hem kon binden aan zijn lotgenoten en die hem een bepaald plan kon geven, zonder welk iedere beweging in elkaar zou moeten storten.

In Frankrijk bracht de grote burgerlijke revolutie van 1789 tegelijk de bevrijding der boeren uit hun ergste nood. Zij namen het grondbezit van de adel ter verdeling in bezit. Sindsdien staan de boeren, niet uit een soort eeuwigdurende dankbaarheid, maar ten gevolge van gemeenschappelijke belangen, aan de kant van de nieuwe heersende klasse.

In Rusland kon de binnenlandse bourgeoisie geen bondgenoot worden voor de grote massa der kleine boeren. Want er was wel een inheemse bourgeoisie, doch zij was in aantal en macht zeer zwak. Wij schetsten hierboven de ontwikkeling, welke hiertoe geleid heeft.

De grote krachtproef voor de bourgeoisie kwam in 1905. Na de verloren oorlog tegen Japan begon het industrie-proletariaat zijn aanval op het tsarisme. De bourgeoisie sloot zich hierbij aan. Maar toen bleek, dat de arbeiders de leiding van de beweging behielden, trokken de ondernemers zich terug. Voortaan was de bourgeoisie niets dan een aanhangsel van de adel, niet in staat en niet bereid tot een ernstige krachtmeting en hoogstens strevend naar enige kleinere veranderingen, welke haar positie iets zouden versterken.

Door de onrust in het land werden ook de boeren aangegepen. Duidelijk bleek, dat de toekomst van de heersende klasse bepaald zou worden door de mate, waarin zij er in zou slagen het boerenvraagstuk op te lossen. Verschillende pogingen werden gedaan. Zo wilde men de boeren, die in hun dorpen een zekere gemeenschap vormden, welke de neiging had tot gelijkshakeling — in armoede — te voeren tot sterker individualisme aanzetten, in de hoop, dat er zich een krachtige groep van grote boeren tegenover de massa van kleine zou vormen. Maar de hervormingen gingen niet ver genoeg.

Zomerkamp Spartacus.

Definitief bericht.

Door de kameradschappelijke medewerking van een andere organisatie uit de linkse arbeidersbeweging kan ons kamp toch doorgang vinden. Na de vorige publicatie waren er weer bezwaren gerezen, maar nu zijn deze in samenwerking met vorenbedoelde kameraden opgeheven. We hebben de beschikking gekregen over een aantal slaapplekken in binnenshuis en een vergaderzaal voor het houden van onze bijeenkomsten, als het weer vergaderen in de openlucht onmogelijk maakt.

Het op vakkundige wijze verzorgen van de warme maaltijden is verzekerd; wij menen op veel betere wijze dan het vorige jaar.

Voor de broodmaaltijden zorgen we weer zelf.

Voor het houden van een drietal inleidingen hebben zich drie van onze kameraden beschikbaar gesteld, waarvan één die we het vorig jaar ook hebben gehoord. De inleidingen hebben niet de bedoeling een geheel te vormen, zij zijn elk op zichzelf als een geheel te beschouwen.

In de volgende krant zullen we de titels opgeven.

Voor de inleidingen en de discussies hebben we vastgesteld: Zondag, Dinsdag en Donderdag.

Het oude systeem, dat tot de bestaande toestanden had geleid, moest verdwijnen, wilde men de problemen afdoende kunnen oplossen. De heersende groepen van adel en geestelijkheid en hun overkoepling, de tsarenmacht, zou zich, als elke heersende klasse, verwerpen tegen een verandering der verhoudingen, welke haar eigen heerschappij dodelijk bedreigde. Zij, die op de onderwerpen der boeren steunden, konden die onderwerpenheid niet belangrijk verlichten op straffe van eigen ondergang.

Zo bleven de boeren een ontevreden massa, die als het ware wachtte op het signaal van de opstand, dat echter, zoals wij zagen, niet door hen zelf gegeven kon worden.

Maar al bestond dan in Rusland de bourgeoisie niet als een krachtige groep met eigen klasse-verlangers, er was wel een steeds toenemend industrie-proletariaat. Dit was voornamelijk geconcentreerd in enkele centra, waarvan Sint Petersburg het belangrijkste was. Buitenlands kapitaal was op grote schaal in Rusland belegd. Men had van de ervaringen in het eigen land kunnen leren en dus een grote concentratie toegepast, welke immers de winstmogelijkheden aanmerkelijk vergroot. (Men denke aan de betere arbeids-

Zoals al eerder is bericht wordt het kamp gehouden in de week: 9—16 Aug. De plaats echter waar we nu definitief bijeenkomen is nog niet eerder medegedeeld. Deze is: „De Lage Vuurse,” gelegen dicht bij de treinhalt „Hollandse Rading”. Wij hopen, dat de kameraden die gerekend hebben op Beekbergen zich nu niet teleurgesteld voelen.

Als het voor hen bijzondere moeilijkheden geeft laten zij dan even schrijven. Wat de omgeving betreft en de mogelijkheden van uitstapjes en zwemtochtjes, ligt dit kampeerterrein zeker ook gunstig.

De samenwerking met de reeds eerder bedoelde organisatie schept de mogelijkheid van een gevarieerd en druk programma voor de gehele week. Maar, zoals bekend, ieder is tenslotte vrij om datgene mede te maken waar hij zin in heeft. De aanmelding behoeven we nog niet te sluiten. Er is dus nog de mogelijkheid om u op te geven, maar maak er haast mede!

Bij de opgave mededelen of men binnenshuis wil slapen of een eigen tent medebrengt en verder al die bijzonderheden, die voor de administratie nodig zijn.

Adres voor aanmelding en inlichtingen: Leen v. d. Jagt, Van Beuningestraat 90 I, Amsterdam W.

verdeling in het grootbedrijf en aan de mogelijkheid om enorme machines te kopen.) Van het platteland waren duizenden boeren toegestroomd, die hoopten hun lot te kunnen verbeteren door in de industrie te gaan werken. Zij vormden een nieuwe klasse, die zich een eigen klasse-inzicht verwierf en die, dank zij de concentratie van de industrie in weinige grote bedrijven, waardoor het kapitalisme zelf de beste leermeester wordt voor de arbeiders wat betreft het overnemen in eigen beheer, tot zeer radicale denkbeelden kwam. De revolutie van 1905 mislukte weliswaar, maar zij was een les geweest, waaruit de arbeiders ook de innerlijke zwakte van de tsarenmacht begrepen hadden.

Het proletariaat en de boeren vormden de krachten, welke het heersende systeem ten val konden brengen. Zij konden het slechts in bondgenootschap met elkaar. Want de arbeiders, die nog in 1917 hoogstens 7 pCt. van de bevolking telden (de boeren 90 pCt.), konden de macht slechts veroveren, wanneer het leger (dat voor het overgrote deel uit boeren bestond) en de boeren hen steunden. Dit gebeurde in de revolutie van het jaar 1917. Wij willen deze in een volgend artikel bespreken.

VAN DE MAASKANT.

Er zit kentering in de lucht. Langzaam maar zeker wordt bewaarheid, hetgeen we reeds geruime tijd te voren schreven, n.l. dat de komende periode zou worden gekenmerkt door een steeds openevolgende reeks van kleinere en grotere stakingen, uiteindelijk uitmondende in een massale klassebotsing. Wij schreven ook, dat kenmerkend voor deze stakingen zou zijn, dat zij telkens weer onder eigen leiding zouden staan. Dat men steeds meer zou zien gaan gebeuren, dat de arbeiders hun eigen strijtleiding zouden kiezen en onder deze zelfgekozen strijtleiding de strijd in zouden gaan. En ook dit zien we steeds meer bewaarheid.

Nu is dit niet een gevolg van het feit, dat onze koffiedik beter dan die van anderen zou zijn. Redenerende vanuit het historisch materialisme kon het niet anders of de ontwikkeling moest en moet zich langs deze lijn ontwikkelen. Voor degenen, die het rad van de historie tegen willen houden of zelfs wel terug zouden willen draaien is het wel niet zo aangenaam, doch feit is het nu eenmaal, dat de rol van de vakbeweging, als strijdwapen voor de arbeiders, meer en meer uitgespeeld raakt. Zelfs de leiders van die vakbeweging geven, ondanks zichzelf, de bevestiging daarvan wanneer zij hun arbeiders bezweren toch vooral niet aan die spontane stakingen deel te nemen want, dat die de wederopbouw belemmeren. Alleen in een bloeiend kapitalisme kan een vakbeweging nog een rol vervullen. Dan kan zij de arbeiders nog voordelen bezorgen in de vorm van betere loon- en arbeidsvoorwaarden, pensioenen, vakantie etc. Vandaar ook, dat elke vakbeweging momenteel borduurt op het chapter: wederopbouw, en als de dood zo bang is voor de nieuwe vormen van strijd.

Want daardoor komen de arbeiders tot de ontdekking dat zij zelf ook nog wel tot iets in staat zijn en daarbij de vakbeweging niet nodig hebben. Maar dat niet alleen, ze komen daarbij tevens tot de ontdekking dat zij daarbij de officiële vakbeweging tegenover zich vinden en dat deze in wezen zelfs arbeidersvijandig is.

Nieuwe vormen van strijd worden overal elders steeds meer toegepast en hoewel wij Nederlanders meerdere malen als de Chinezen van Europa te boek hebben gestaan, ten teken dat wij op het nieuwe langzamer dan anderen reageren, zien wij ook hier de nieuwe vormen steeds meer toegepast. Schreven we de vorige week over de kortstondige staking in de Rotterdamse haven, ontstaan, omdat men de arbeiders, die geweigerd hadden om op Pinkstermaandag te werken, met straf dreigde, momenteel heeft dit muisje nog een staartje. De arbeiders waren, na onderlinge bespreking, weer aan het werk gegaan onder nadrukkelijk beding, dat ieder weer op zijn oude plaats zou worden gezet en er ook verder geen

rancunemaatregelen zouden worden genomen. J.l. Vrijdag echter, bij de uitbetaling bleek, dat vele arbeiders waren gekort met bedragen van f 10.— tot f 15.—. Deze loonkorting bleek later te zijn toegepast op beschikking van min. Drees. Goed, zeiden de Rotterdammers, we hebben getoond dat we zo nodig hard kunnen werken, we kunnen echter laten zien, dat we het ook langzamer kunnen en ingaande Vrijdagnacht werd prompt in de gehele haven een langzaam-aan-actie ingezet. Zelfs zo langzaam, dat men op vele plaatsen de mensen maar naar huis zond, zo weinig werd er praktisch uitgevoerd. Het voorlopige resultaat was, dat reeds Zaterdagmorgen het kantoor der E.V.C.-transport werd opgebeld door de directie van het G. A. B. met de mededeling, dat van de korting a.s. Vrijdag f 5.— zal worden terugbetaald. Blijkbaar is de minister en de Scheepvaartver. Zuid, de schrik om het hart geslagen, tengevolge van deze actie, waartegen men in feite niets kan doen, omdat de doorvoer naar Duitsland van geallieerde zijde voortaan over Antwerpen en Rotterdam zal worden geleid, onder nadrukkelijk beding, dat het goedkoper of minstens niet zo goedkoop moet zijn als via Bremen en Hamburg en er geen stagnatie zal mogen komen.

Dinsdagmorgen 3 Juni is het gehele personeel van v. Gend & Loos (A.T.O.), omvattende 250 man: chauffeurs, bestellers, koetsiers, loodspersoneel en technisch personeel, in staking gegaan. Aanleiding was, dat een drietal arbeiders uit de nachtploeg had geweigerd om overwerk te verrichten en die deswege ontslag was

aangezegd. Direct daarop kwam het gehele personeel bijeen dat besloot, Dinsdagmorgen in staking te zullen gaan, tenzij de drie arbeiders wederom te werk zouden worden gesteld. Er heerste echter reeds geruime tijd ontevredenheid onder het personeel en nog op 28 April j.l. was de directie, namens het gehele personeel, schriftelijk uitgenodigd over te gaan tot een loonsverhoging van 20 pCt. en toekenning van premievrij pensioen. Dit werd geweigerd, men wenste niet met het personeel in verbinding te treden. Een ultimatum werd toen gesteld, dat 7 Juli zou aflopen. Het ontslag van de drie bovengenoemde arbeiders was echter de druppel, die de emmer deed overlopen en was dus oorzaak van een vervroegd uitbreken van het conflict. Geen enkele vakorganisatie is in dit conflict gemoeid, de staking staat geheel onder eigen leiding.

Twee nieuwe vormen van strijd dus, naast elkander. De nieuwste vorm, de langzaam-aan-actie heeft gedeeltelijk reeds zijn bruikbaarheid en doelmatigheid bewezen. Van de tweede staat, in het onderhavige conflict bij de A.T.O. vast, dat een dringend beroep zal moeten worden gedaan op het A.T.O. personeel, ook in de overige plaatsen. Ook daar bestaan dezelfde grieven, ook daar past men dezelfde vormen van uitbuiting toe. Wil men inderdaad iets bereiken, en door de nu getoonde solidariteit en saamhorigheid valt er inderdaad iets te bereiken, dan zal deze actie niet tot Rotterdam alleen beperkt mogen blijven. Dan zal ook elders deze actie op dezelfde wijze moeten worden ingezet. In het belang van deze Rotterdamse A.T.O. arbeiders zal in het gehele land gewerkt moeten worden: In het gehele land de A.T.O. plat!

Tussen Regge en Dinkel.

Heb nu al meerdere malen een overzicht in de krant gelezen over grote winsten en vooruitgang. Steeds weer was het een verslag van één der Rotterdamse of Amsterdamse maatschappijen, doch nooit zag ik een winstoverzicht uit de textiel. En daar komt mijn gemoed, als rechtgeaard Twentenaar, tegen in opstand. Ze mochten potverdorie eens gaan denken, dat er bij ons niets verdiend werd. Dat het bij ons niet goed zou gaan. Neen hoor, ook in Twente gaat het goed.

Ja natuurlijk, die textielfabrikanten klagen wel, dat ze zoveel kapitaal nodig hebben, om nieuwe machines aan te kunnen schaffen. En ze klagen er voorts over, dat de textielarbeiders bij lange na niet hard genoeg werken om voldoende productief te kunnen zijn, doch dit heeft blijkbaar op het winstcijfer toch niet zo heel veel invloed. Ook hiergeldt, dat klagers meestal geen nood hebben.

We hebben nu voor ons liggen een

jaarverslag van de Stoomspinnerij Spanjaard en ontleen daaraan het volgende. De gang van zaken is, tengevolge van de heersende textiellood, bevredigend (waaraan je weer bewaarheid ziet, dat de een z'n dood de ander z'n brood is) en bij voldoende aanwezigheid van grondstoffen en energie werd de productie en daarmee de omzet slechts gelimiteerd door een tekort aan arbeiders. Het saldo op de exploitatierekening heeft, na reservering voor eventuele verliezen op grondstoffen en voor nog te betalen belastingen, f 922.736.— bedragen, tegenover vorig jaar een nadelig saldo groot f 206.011.—, zodat het totale voordelige saldo f 1.128.748.— bedraagt. Waarmede we maar zouden willen zeggen, dat het toch geen slecht resultaat is voor een onderneming, die een groot deel van het afgelopen jaar met 75 pCt. en 95 pCt. van haar normale personeelsbezetting heeft moeten werken. Dan schijnt het

Geef ons heden

In ons nummer van 24 Mei j.l. zetten wij in het artikel „Honger en Voedselmonopolie” uiteen, hoe in ongeveer de gehele wereld en als ergste voorbeelden, in Duitsland, Italië en Frankrijk de bevolking (dus grotendeels de arbeidersklasse), de grens van het bestaansminimum had bereikt. En dat alles, wat de heersende klasse onderneemt, om te trachten daarin verbetering te brengen, o.a. door het instellen van een Voedselraad of andere instanties, met mooie namen als F.A.O. en I.F.A.P. en wat daarvoor al geprobeerd is zonder succes. Zonder succes moet zijn. Want het gaat er bij deze instellingen niet om, de hongerende bevolking aan voedsel te helpen, zonder meer. Aan de export van de noodzakelijkste levensbehoeften naar de verschillende landen, zijn voorwaarden, en belangen verbonden. „Wij schreven dat „politieke invloedsfeer”, „politieke en economische transacties” daarbij de voornaamste rol speelden. Zoals bij alles, wat zich in deze kapitalistische maatschappij afspeelt, is het het winstmotief, wat in dezen de doorslag geeft.

Overigens is het volstrekt niet nodig, ver van huis te gaan, om te ervaren, hoe in het kapitalistisch systeem, geen behoorlijke ordening in de voedselvoorziening kan gebracht worden. Het onzinnige, onsystematische van de voedselproductie, demonstreert zich wel heel sterk, door hetgeen we op de groenteveiling zien gebeuren, want in de Vaderlandse Pers kunnen we herhaaldelijk lezen, hoe grote voorraden doorgedraaid en vernietigd worden. En dat, terwijl zowel in ons land als elders, duizenden snakken naar verse groenten.

toch met die geringe productiviteit van de arbeiders nog wel los te lopen.

Ook de machinefabriek van Stork te Hengelo heeft niet zo kwaad geboerd. Over 1946 werd, na afschrijving van f 1.094.000.—, nog een winst gemaakt van f 735.000.—. Eigenlijk dus een brutowinst groot f 1.735.000.—. Over 1947 zegt men, kan het resultaat met vertrouwen tegemoet worden gegaan, mede gezien de gang van zaken in de reeds verlopen maanden van 1947. De fabriek is zeer ruim van orders voorzien.

Laten wij het voorlopig bij deze twee. Naar gelang de jaarverslagen bekend worden gemaakt, hopen wij er nog nader op terug te kunnen komen. Deze twee verslagen doen echter reeds zien, dat wij, Twentenaren, heus nog wel fier in het rond kunnen blikken en bij Holland niet achter blijven. Ook wij dragen ons steentje aan de wederopbouw bij.

De arbeiders, vraagt U, hoe het daarmee staat? Ja ziet U, daar draait het juist om. Die doen voorlopig één ding daar goed. Kankeren. Kankeren op dit en kankeren op dat, doch door al dat

Maar hier gaat het ook weer niet om de behoeften, maar om de winst. Het kweken en omzetten van veldproducten is een kapitalistisch bedrijf. De op de veiling aangevoerde producten moeten een minimum prijs opbrengen. Maar die prijs moet zo berekend zijn, dat de winst onder alle omstandigheden verzekerd is.

Tussen het veld, waar het gewas gekweekt wordt, en de tafel van de consument bevinden zich een aantal instanties, die alle aan de groente verdienen moeten. En ten slotte zijn het dan de verbruikers (dat zijn in hoofdzaak de arbeiders, want die vormen het grootste deel van de bevolking), die dat alles moeten opbrengen. En zo ze dat niet ten volle kunnen, omdat wel de prijzen, in verhouding bijv. tot die van voor de oorlog, verveelvoudigd zijn, maar de lonen, naar dienzelfde maatstaf, niet, dan eten ze maar minder of geen groente. Want, al is de aanvoer op de veiling ook nog zo groot, beneden de minimumprijs kan daar niet verkocht worden, aangezien dan het winstpercentages onmiddellijk zou dalen. Dus liever doordraaien en vernietigen, dan goedkope producten op de markt brengen. Daarom is iedere storing, die de winst bedreigt, uit den boze.

Groeit het gewas, zoals in de laatste weken, door het gunstige weer te snel, dan is de aanvoer groter dan normaal, maar wordt door de handelaren niet afgenomen, daar zij hun eventueel grotere voorraad toch niet zouden kwijtraken, want ook de huisvrouwen, we doelden daar reeds op, zijn aan een minimum gebonden, en dat is het gezinsloon. De huisvrouw kan zich de weelde van bijv. vier kroppen sla à 35 cent per stuk (die

kankeren vergeten zij één heel voornaam ding. Dat al dat kankeren op anderen niets helpt. Dat ze het alleen zelf kunnen en zullen moeten doen. En dan natuurlijk niet alleen als individuen, doch gezamenlijk, als bedrijfseenheid. Zelf in de bedrijven de bedrijfskernen opbouwen, zelf in de bedrijven de arbeiderseenheid tot stand brengen. Dan hoeft men niet langer te kankeren, doch dan kan men daan stellen. Dan heeft men zelf een wapen gesmeed, door middel waarvan men zeggenschap over de productiemiddelen bevechten kan. Dan eerst kan er een tijd komen dat men kan zeggen:

Ook in Twente gaat het goed!

**Werft nieuwe abonnees
voor „Spartacus”**

voor-oorlogs berekend, hoogstens 8 cent zouden moeten kosten), niet veroorloven, aangezien haar wekelijks huishoudgeld met de verhoogde prijzen, geen gelijke tred heeft gehouden.

Of wordt, zoals dat enige tijd geleden gebeurd is, de export van veldgewassen naar Engeland plotseling stopgezet, omdat ook daar de groenteteler en -handelaar winst moet maken en de Engelse regering meent, op deze wijze het inlandse groentebedrijf te kunnen stimuleren, dan is dit weer oorzaak, van een overvloed op onze markten. Een overvloed, die, om dezelfde redenen, evenmin de binnenlandse consument ten goede komt, terwijl de Engelse arbeiders ook best wat meer van het vitaminerijke voedsel zouden kunnen gebruiken. En de enige raad, die het kapitalisme voor dit probleem weet, is vernietiging.

Het „geef ons heden.....” wordt nog in vele talen, ook door de kapitalisten geboden. Maar de nadruk wordt door hen wel heel sterk op „ons” gelegd. En als het „geven” niet vlug genoeg gaat, wordt er eenvoudig „genomen”. Genomen, om in de bijbeltermen te blijven, van hem, „die niet heeft”.

De oplossing kan alleen komen, indien de productie uitsluitend gericht is op de behoefte en het winstmaken daarbij verval.

En wie zouden beter in staat zijn, deze oplossing tot stand te brengen, dan zij, die onmiddellijk belang hebben bij een evenwichtige productie en distributie?

Het kapitalisme geeft in elk opzicht blijk in deze materie te kort te schieten. Een communistische maatschappij alleen zal capabel zijn ons „ons dagelijks brood” in welke vorm ook, te verzekeren.

Nog meer Democratie!

In Het Parool van 7 Juni vonden we het volgende:

Alles apart.....

Architect Rein H. Fledderus vertelt in een beschrijving van de Tennessee-vallei (waar een groots waterwerk is gebouwd. Red. Sp.) in „Bouw”.

„Met prachtige bronzen letters, staat het in een wachtstation: gebouwd door de democratie voor het volk van de Ver. Staten en daaronder zijn twee fonteintjes. Boven het ene staat „White” (Blanken. Red. Sp.) en boven het andere „Coloured” (Kleurlingen. Red. Sp.) en dat laatste is het fonteintje, waar de negers alleen uit mogen drinken evenals er ook, zoals overal in het Zuiden, aparte toiletten en W.C.’s voor negers zijn. Raar volk, die Amerikanen!”

Tot zover Architect Fledderus. Wij zouden er hem op willen wijzen, dat dit „rare volk” nog iets speciaals voor de negers heeft en dat is het lynchen.

21 JUNI 1947

PRIJS 15 CENT

7e Jaargang No. 25

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur:
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.95 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te Aldam

Amerika blaast verzamelen.

Vijf jaren is er gevochten, te land, ter zee en in de lucht, om de vrede, de vrijheid en tegelijk met deze, de welvaart aan de volkeren terug te geven. Ja, beter nog. Niet alleen het terugbrengen van de oude toestanden stond op het programma, maar het terugbrengen van de goede ouwe tijd zonder de vele en grote gebreken, die aan de vooroorlogse maatschappij kleefden. Na deze oorlog zou pas het echte duizendjarige rijk beginnen. Zo beloofden het de staatslieden en propagandisten van de tegenstanders der asmogendheden.

Sinds het uitbreken van de vrede is er nu ruim twee jaar verstreken. Van de beloften is niets ingelost, de verwachtingen zijn in rook vervlogen. De wereld leeft weliswaar niet meer onder de loodzware druk der totale oorlogsvoering, maar hiervoor in de plaats is over de massa een onzekerheid gekomen en een gebrek aan geloof in een goede toekomst, die gevaarlijk kunnen zijn. Wij denken hierbij aan de onontkoombare strijd die de werkende massa moet voeren om de vernieuwde scherpe uitbuiting en onderdrukking te weerstaan en een derde wereldoorlog, die reeds dreigt, te voorkomen. Om de strijd tegen het wereldkapitaal goed te kunnen voeren is het immers nodig, dat de werkende mensheid een vast vertrouwen heeft in eigen kracht en deze kracht durft in te zetten voor de verovering van een nieuwe maatschappijorde, waarvan zij, de werkers, de dragers en de organisatoren zullen moeten zijn.

De tegenpartij is bezig zijn krachten te organiseren. De tegenstellingen in de na-oorlogse wereld hebben zich samengegroeid en toegespijst in één groter: de strijd om de wereldheerschappij tussen het Anglo-Amerikaanse en het Russische blok. De strijd tussen de democratische vrijheid en de communistische gemeenschap, zoals zij het ieder van hun kant zeggen, de strijd tussen de kapitalistische uitbuiting en de stalinistische staatsdictatuur, zoals ze het van elkaar noemen. Voor dat deze machtsstrijd zich even-

wel in volle kracht kan ontplooiën moeten alle beschikbare hulpmiddelen worden georganiseerd, opdat zij vlot en vaardig aan het bevel van het opperste, centrale gezag gevolg geven. De afzonderlijke naties en van deze in het bijzonder de werkende massa's, moeten zich scharen onder de banier van een der grote machten.

In dit artikel zullen we ons niet bezig houden met de Russische methoden om tot dit doel te geraken, maar met de pogingen die het Amerikaanse kapitaal in Europa doet, om tot dit tweeledige doel te komen.

We laten dus ook terzijde de nauwere samenwerking tussen Noord- en Zuid-Amerika en de Amerikaanse politiek in Japan, China, Indonesië.

We willen thans slechts de aandacht vestigen op de zogenaamde Trumadoctrine en op de mogelijkheid, dat een hulpverlening aan Europese landen zal worden georganiseerd in de trant van de Leen- en pachtwet uit de oorlogsjaren.

Een persbericht meldt, dat het diplomatieke opperbevel van generaal Marshall bezig is met de uitwerking van een vierjarenplan om het totalitaire systeem en het communisme in Europa „met wortel en tak” uit te roeien en toch tegelijkertijd een duurzame bijlegging van de Russische-Amerikaanse geschillen mogelijk te maken.

Het eerste deel van dit plan zou ten doel hebben verlichting te brengen aan die landen, die, gelegen buiten het machtsbereik van Rusland, toch door diens houding onder voortdurende druk staan en waar hierdoor een „normale ontplooiing van de nationale krachten” wordt geremd. „De V.S. stellen zich ten doel te voorkomen, dat nog meer „vrije

volken” tegen hun wil totalitaire regimens opgedrongen krijgen.”

Het volgende punt betreft het scheppen van ordelijke en betere economische omstandigheden, in de door het „communisme bedreigde landen.” Als deze dingen dan bereikt zijn, zal het politieke hoofdkwartier van Rusland wel beseffen, zo neemt men aan, dat het na de oorlog opgekomen „communistische getij” aan het wegebben is en de tijd gekomen is voor een ware vredesregeling tussen de V.S. en S.U.

Tegelijk wordt vanuit de V.S. aan Europa te kennen gegeven, dat Amerika wel op ruime schaal allerlei hulp wil verlenen, als de Europese landen, die deze hulp begeren, maar een gezamenlijk, Europees plan maken en, liefst onder leiding van de Amerikanen, er naar streven om in hun landen „definitief” orde op de zaken te stellen. Dus geen hulp bij wijze van noodoplossing, maar wel royale steun bij het weer echt op gang brengen van het economische leven.

Laten we eens zien wat de achtergrond van al deze dingen is. Over het geheel genomen is de productiecapaciteit van de V.S. thans bijna twee keer zo groot als voor de oorlog. De producten kunnen lang niet allemaal voor eigen gebruik of voor gebruik in het Amerikaanse werelddeel verkocht worden. De verhouding tussen lonen en prijzen maakt het ook in de V.S., aan de brede massa onmogelijk, om meer van het totale maatschappelijke product af te nemen, dan het in de daar gegeven omstandigheden geldende minimum. Door de opheffing na de oorlog van de Leen- en pachtwet moesten alle voormalige bondgenoten de Amerikaanse goederen contant of uit de hun verstrekte leningen betalen. Daar komt langzamerhand een einde aan. Reeds wordt in Amerika openlijk gesproken van een economische depressie. Vele kleine fabrieken zijn al failliet gegaan en bij de arbeidsbureaus zijn reeds meer dan twee en half miljoen werkzoekenden ingeschreven. Van een crisis is nog geen sprake, maar zover willen de Amerikaanse machthebbers het ook niet laten komen.

Duidelijk zien zij de voorsprong, die ze op economisch terrein hebben en die zullen ze gebruiken ook.

Uit de inhoud:

1. Op een schoen en een slof ..
2. Waar vrouwen over spreken.
3. Het heilige Rusland! (II)
4. Beginselverklaring van Duitse revolutionairen.